

Zvečer.

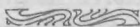
Na hribčku zvon večerni
sladkó, sladko zvoní,
njegova pesem mila
v dolinico hití.

Cvetica na gredici
je glavico krasnó
sklonila, počastila
Marijo presrčnó.

Pa v gaju slavček mili
zapel je presladkó —
in drobna pesem plula
k Devici je v nebó — —

Do Tebe, Mati, srce
zahrepenelo je,
v nebo v molitvi vroči
drhté kipelo je.

J. S—lič.

Čujte glas Marijinega zvončka!

7. Hvaležnost.

Predstavi se našim otrokom v Marijinih vrtcih tudi ti, tako redka, a tako lepa in vzvišena in čislana čednost! Predstavi se jim, da te spoznajo in da si prizadevajo, da te pridobe in presade v svoja mala srca.

Otroci moji, hvaležnost je jako lepa in potrebna čednost. Brez hvaležnosti si ne morem misliti dobrega in pobožnega otroka; no, in ga tudi ni. Kajti ravno hvaležnost narekuje pobožnost.

Hvaležnost je ona čednost, ki nam ohrani hvaležno srce vsem, ki so nam kaj dobrega storili, v prvi vrsti Bogu, staršem in učiteljem.

Hvaležnost do Boga! O, otroci moji — kaj imamo vse od Boga! Življenje, zdravje, obleko, hrano, vse, vse — dar najboljših Očetovih rok. Skrbni in dobri nebeški Oče skrbi za našo dušo in za naše telo. Ali se mu ne bomo izkazovali hvaležne! Hvaležnost do Boga bomo kazali z molitvijo zjutraj in zvečer in pred jedjo in po jedi. — Jutranja molitev naj bo jutranja zahvala Očetu nebeškemu, da nas je ohranil ponoči zdrave, da nam je dal čakati novo jutro. Koliko ljudi gre zvečer dobre volje k počitku, pa jih drugo jutro, ko posije mlado solnčece skozi okno, ne dobé solnčkovi žarki več živih — večni Sodnik jih je poklical predse. Nikdar ne pozabi torej jutranje molitve!

Večerna molitev! Ta naj bo pa hvaležen slavospev božji dobrotljivosti, da si srečno prestal dan, da si toliko dobrega videl, da si se toliko koristnega naučil, toliko dobrega in veselega doživel.

Molitve pred jedjo in po jedi hvaležen in pobožen otrok ne bo nikdar opustil. Kako hvaležni moramo biti Bogu za vse darove, ki jih On daje. Posebno zdaj lahko vidimo, kako moramo biti hvaležni Bogu. — Španski kralj Alfonz je večkrat videl, kako se vsedajo velikaši in plemenitaši brez molitve k mizi in brez molitve zapuste obednico. Poklical je nekega berača in se z njim nekaj zmenil. Drugi dan je pa vso dvorno gospôdo povabil k sebi na kosilo. — Gospôda je prišla vsa nališpana — glej, glej, med njimi pa tudi raztrgan berač, ves umazan. Tebi nič meni nič sede k mizi in začne prav pridno zajemati. Gospôda pogleduje zdaj kralja, zdaj berača. Berač se slednjič najé, vstane in gre iz dvorane, ne da bi koga pozdravil ali zahvalil. To je bilo plemeniti gospôdi preveč: »Veličanstvo, ali ne boste kaznovali tega predrzneža!« Kralj se nasmehne in pouči gospôdo: »Dragi moji, berača sem sam nagovoril, naj tako stori, zato da boste vi spoznali, kako grda je nehvaležnost. Kar je ta berač storil enkrat, delate vi vsak dan: vsak dan zauživata božje darove brez zahvale nebeškemu Očetu.«

Odslej so zvesto opravljali tudi plemiči molitev pred jedjo in po jedi.

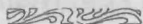
Navadite se, dragi moji, da se boste za vsako reč Bogu zahvalili vsaj s kratko molitvijo. Če te zadene kakšna posebna sreča, spomni se na Onega, ki ti jo je podelil; če ti pride žalostna novica, tudi to sprejmi hvaležnega srca — Bog že vé, zakaj ti je to poslal. Bog te ljubi, nikdar ne bo poslal nad te kaj takega, kar bi ti bilo v škodo.

Hvaležnosti do staršev bi vas skoro ne smel učiti, ker upam, da ste vsi hvaležni za Bogom svojim največjim dobrotnikom. Ker pa ste v Marijinih vrtcih in morate biti vsem ostalim v lep zgled, zato naj vas opozorim tudi na to čednost. — Dobri otroci se vedno zavedajo, kaj so jim ljubi starši, vedno se zavedajo, kaj so jim dolžni. Hvaležnost vam bo narekala ubogljivost in molitev za starše. Hvaležni otroci čitajo iz oči svojim staršem njih želje in vsak dan molijo za starše. Pokojni sv. oče papež Pij X. so jako lep zgled hvaležnosti do staršev. Ko so bili kardinal v Benetkah, jih je obiskala nekoč njih siva mamica, preprosto oblečena kot kmetiške ženice. Visoki cerkveni knez se niso sramovali svoje mamicе, posadili so jo na častno mesto in predstavili visoki družbi, ki se je zbrala v njih palači. — Neki bogataš je pa prosil Pija X., naj mu dajo svojo uro in on jim je v zameno ponujal zlato, z biseri okrašeno. Sveti oče so pogledali svojo preprosto uro in odvrnili: »Rad bi vam izpolnil željo, a čut hvaležnosti mi ne pripusti, da bi oddal v druge roke to uro, ki mi jo je s svojimi žulji kupila moja mati.« — Hvaležnost do staršev, otroci, naj vas spremlja celo življenje.

Pa tudi svojim učiteljem ste dolžni hvaležnosti. Koliko se oni trudijo z vami! Koliko bridkih ur jim provzročé leni in poredni učenci! Kako se trudijo, da bi vsem kazali pravo pot učenosti in čednosti. — Če tu pa tam pokažejo resno lice ali kaznujejo, store to vedno iz dobrega namena, da bi pripravili učence k pridnosti. — Neki gospod v visoki službi mi je nedavno rekel: »Da sem jaz to, kar sem, se moram zahvaliti učitelju I., ki me je z milo in resno besedo odvrnil od lahkomišljenosti k pridnemu delu.« — Seveda tega zdaj še ne morete tako spoznati; ko pa dorastete, boste za vsak opomin svojim učiteljem gotovo hvaležni.

Še večjo hvaležnost kot svetnim učiteljem smo dolžni duhovnikom. Mašniki niso samo naši učitelji, marveč nam delijo tudi božje milosti, da se moremo zveličati. Delijo torej dobrote, kakršnih nam ne more dati noben drug dobrotnik, saj še angel ne, celo Marija ne. Oblast grehe odpuščati je dal Jezus le samo škofom in mašnikom svete Cerkve. In koliko dobrot naklonijo svetu pri daritvi svete maše! Nikar torej, dragi otrok, ne pozabi moliti za svojega kateheta, za mašnika, ki te je krstil, ki je tvoj spovednik itd., ter bodi vedno spoštljivo hvaležen duhovnikom sploh.

Tudi hvaležnost naj v Marijinem vrtcu dobi primeren prostor; naj bo cvetka, ki bo med vami skrbno gojena in varovana. Hvaležno srce bo Materi Mariji jako všeč, in njen blagoslov bo vedno spremljal mladino.

Naša Minka.

5. Kaznovana.

Bilo je lepo poletno nedeljo, ko se je to-le zgodilo.

»Minka, kje pa si bila danes popoldne?«

»Rožice sem trgala, pa sem jih nesla v kapelico Marijino.«

»Kje si jih pa natrgala?«

Minki je zastala beseda. Notri v srcu se je oglasil črv vesti.

»Molčiš? Že vem, zakaj. Minka, Minka!«

»Mama, saj jih ne bom nikoli več.«

»Bog varuj! Minka, zapomni si to: krasti je greh. Ukradenih rož Marija ne mara, če so še tako lepe. Kodrova Rozala je tudi žalostna, ker si ji potrgala najlepše cvetice.«

Minki so stopile solze v oči. Saj ni mislila pravzaprav nič hudega. Sama bi tistih cvetic še potrgala ne bila, pa jo je zvodila tista Kosova Reza. Oh, zakaj jo je poslušala!

»Današnji dan si mora Minka zapomniti!« so si mislili mama in po kratkem preudarku so odločili: »Minka, greš z menoj. Greva prosit Marijo odpuščanja. Pa Kodrovo Rozalo tudi.«